

Incommodum ad accidit clariss. Doctor, ut nuncium vestrum meo una & item altera diecula antreueret. au. 93-
gentur enim sumptus non necessarii, quibus non mediocriter grauati sumus. Scripseram ad Cal. Februarii mea
liquid certi responsi expectaturum. sed facile conieco crebras tempestates in mora fuisse. Et quoniam meo
isthuc cum litteris profectus est, etsi poteram vestro uti ad itineris presidium, tamen neque me in viam da-
re volui donec ille meo huc redierit: neque vester poterat retineri tam diu sine dispendio et incommoditate.
Simul autem atque ad nos Hermannus reuerteretur nos accingemur. Interea breuiter ad ea quae Scholarcharum no-
mine exarasti respondeo. Jam primum ad praebendam quod attinet nihil est quod maturem eius gratia. Quoniam
enim illa Dominorum erga me beneuolentia solide delectatus sum et venerando Senatui quantas pos-
sum maximas gratias ago: semper tamen hoc animo (angusto fortasse) praedixi fui, ut cum illis otiosorum
beneficiis (quorum perquam difficile contrectatio est) nollem mihi quidquam commercii esse. Proinde ut
est apud Elacum: Tam teneor dono: quam si dimittar onustus. Satis mihi magnum hospitium est pecu-
nia propterea. Satis magno beneficio me Brema honorauit, quando mihi plura quam annis decem, honesta
et liberale hospitium concessit. Cui mihi laudas exempla non culpo, non insector: Timidior sum tamen
quam ut ausum imitari. Oportet unumquemque nostrum in sese potissimum intentum esse, quoniam ex sua quis-
que conscientia coram Deo, non ex aliorum comparatione censetur. Cum etiam ut denique nullum hic co-
scientiae scrupulum esse: tamen Dei beneficio ita me gressi humilem hacenus, ut non possim nunc sine ma-
la fama ad istam Dominorum fastuosam dignitatem transire. Postremo (ut apertius tecum fabuler)
mihi non lubet inter istas impij Raptus creaturas, meum nomen profiteri. Nam Tevra mihi huius Tevra.
Quod sub epistola finem benigne me inuitas ut redeam. Equidem nisi hoc hyberna tempestas detinisset,
iam pridem essem vobis redditus. At illud interim non vulgariter molestum est mihi. Cum ego id tam
iustis de causis tantopere flagitarim cognoscere, qua spe tandem aut quo consilio isthuc reuertens possim?
neque te, neque quenquam amicorum hoc uleat tangere voluisse. Cui enim aliud ex ista dissimulatione di-
uidem: nisi praesens esse isthuc mihi libertatis epistomium, quod certe idem Johannis Cosmelij: fidelium
Pastorum acerba fata denunciant. Itaque alterutrum vaticinor futurum, nempe, ut aut ad illos fratres
suos Molang colligatur: aut (quod olim Catonj in theatrum venientis obiectum est) ideo tantum isthuc
veniret, ut abiret. Nam quod ego multo ante et quidem iam crebris expressis verbis Magistratui
sum professus, idem nunc quoque sine circuitione responsum volo. Nisi illum Cantorem refractarium a-
miserint, mihi: ipsi delectum collegarum pro meo arbitrato permiserint: alium in proximam astatem
Scholae Rectorem quaerendum esse, cui pariter cum officio beneficium conferatur. Vale. 13. Calend. Mar-
tiar. 1. 5. 6. 7. Duisburgj.

Johannes Molanus.

Fragmentum epistolae ad Doct.
Lithodum.

No. 176)

Simul etiam omnes qui timeamus Dominum iuuenis ardentibus votis Ecclesias Germaniae inferioris grauius
sime periclitantes, ut Dei filij qui est unicus Ecclesiae suae semper afflictus semper oppressus Seruator
et Custos: Jam strictos enses Sicariorum confringat & Tyrannorum rabiem potentis dextera sua aut dis-
suset aut compescat ne pereant paruuli cum matribus. ne uigulentur tot pii Sacerdotes Christi qui non du-
bitant pro Dei veritate suas animas profundere. Ne dicat impia colluies Antichristi. Ad calamita-
tem à Babylone educti sunt qui Idola nostra destruunt, qui de Euangelio gloriantur. nempe ut macten-
tur in templis suis et sacrificulorum manibus delcantur de terra. DEVS (ut certo sperant animae nostrae)
rationem habiturus est gloria Maiestatis suae et illis blasphemis Cyclopibus tandem os illud impudens
concludet. Amen.

[Hscr. a. 12:

No. 177]

Pax Christi. M. Oltrivio Porcio. Heidebergae.

No. 178)

Cum nuper Duisburgi sarcinulas colligens Collegae tuo M. Jacobo Nylio raphin (ut loquantur)
litteras exararem, frater in primis diserte: male habebat animum meum quod neque spatium haberem ad
te scribendum, neque opportunitatem: non gaudeo esse parum quidem temporis superstitum, occasionem certe co-
modissimam hic mihi Brema oblatam esse. Et quia me measque res paruas, et studia et cursum vitae,

[Hscr. a. 12: No. 179]